

# איזולטור, אין כמוד איזולטור!

## בנימין לוי

עלון יפעת 164, ד' תמוז תשיט (10.7.1959)

האיזולטור שלנו, שתמיד חשבתי עליו בשמץ יהירות כ"מוסך להולכי-על-שתיים", נתגלה לי באחרונה כאחד המוסדות החשובים והמועילים ביותר במשקנו: חברים הלוקים באברי גופם או נתקפים מחלה כלשהי, בין אם מלונה בחום ובין אם לאו, מועברים לטיפולן המסור של עובדות האיזולטור וכעבור ימים ספורים יוצאים משם בריאים וחזקים, מוכשרים להמשיך לשאת בעול העבודה. ואל נא יזלזל מישהו בעניין זה ויחשוב כי החבר יכול להחלים ממחלתו גם בחדרו. לא ולא! יש הבדל בין חולה המוטל לבדו בבית ומתייסר בחוליו לבין חולה המחלים באיזולטור תחת השגחתן וטיפולן המסור של העובדות. כי זאת לדעת, עובדות האיזולטור משגיחות על בני טיפולן ללא לאות ובאות לא פעם גם בשעות המאוחרות של הערב, לראות אם מישהו זקוק לעזרתן; שמא מי מהם שנתו נודדת והוא צריך אמצעי מרדים, ולהיפך – אולי דרושה למישהו דווקא תרופה או משקה מעורר ומשיב נפש...

אני עבדכם, כותב הטורים האלה, הגעתי באחרונה למצב של התמוטטות כללית. שני ימים תמימים נאבקתי עם מחלתי ולא יכולתי לה. שני ימים עברתי שוב ושוב ליד האיזולטור הסמוך לביתי ואמרתי לעצמי: "לא, לא אכנע! לא אכנס ל'מוסך'!". הרבה נימוקים היו איתי: ראשית, בענף שלי, ענף הכותנה, רבה העבודה בעונה זו: ריסוס, השקיה, ניכוש וכיוצא באלה – איך ייפקד מקומי בין חבריי? שנית, חג הבר-מצווה בפתח, גם עודד בני בין בני-המצווה, ומי יודע אם ישחררוני למסיבה, שהרי ידוע כי הנכנס לאיזולטור אינו מורשה לצאת אלא אם חזר ל"כושר מלא"... לבסוף הכריעתני המחלה, ובליט ברירה התייצבתי בפני לאה לוי (שחרף שָׁמָה, אינה יודעת לאות מהי). לאה קיבלתני בסבר פנים מחייכות. נתבשרתי כי אשכב בחדר אחד עם ידידי משכבר, עם דוד מנור. בשורה זו כשלעצמה היתה בשבילי ממש חצי תרופה.

אולי בהשפעת חומי שנמצא בעלייה מתמדת, אולי בהשפעת הכדורים שנועדו לזרז את החלמתי אבל גרמו לי לערבוב חושים שהיקשה עלי להבחין בין דמיון לבין מציאות, ואולי גם בהשפעת שכני לחדר, התחלתי מייד עם היכנסי לראות חלומות בהקיץ ובדמיוני עלו הצעות, המצאות, תגליות וחדושים בכל המובנים ובכל השטחים. לא אלאה אתכם בסיפורן של כל החוויות הרבות שחוויתי ב'מוסך', אסתפק בתיאור מאורע אחד מני רבים.

ובכן, מעשה שהיה – כך היה:

ויהי חושך ויהי אור - יום השישי. שכני ניעור בשעת בוקר מוקדמת לקול אנחותיה של הכלבה פטרה, שעמדה להמליט. לאלה שאינם מתמצאים באוכלוסיית הכלבית של יפעת: פטרה היא כלבתו של מ.ש., שלרגל חיזור אחרי 'חומי' הנחמד של לאה, הריה מבלה את רוב יומה ולילה במרפסת האיזולטור. ובכן, שכני ניעור, אבל לא היה ברור לו אם זה לפנות ערב או לפנות בוקר. יצא דוד אל המרפסת, ופנה לראשון העוברים (במקרה היה זה נחמיה): "תגידי, חבר, מה השעה?", "קרוב לשש", היתה התשובה. "בבוקר או בערב?", הוסיף דוד לשאול. תחת תשובה, קיבל חיוך נחמייתי רחב ותנועת יד כלפי מעלה, שפירושה סתום. חשב דוד בליבו: "אני מכיר אותו, הוא רוצה לסדר אותי!"... עוד הוא מתלבט, והנה הוא רואה הרבה חברים וחברות הולכים לעבר חדר האוכל בבגדי עבודה. "עכשיו זה ברור", אמר דוד לעצמו, "נגמר הבלבול, אנחנו בגמר הפסקת צהריים!". בתחושת רווחה נכנס מהמרפסת פנימה. לתמהונו, נפתחה דלת הכניסה וליובה גבתי קידמה את פניו ב"בוקר טוב" עליז.

ראה דוד שכך הדבר, בא אצלי וטלטלני: "קום, מה אתה ישן כמו בול עץ? בוא נדבר קצת על דא ועל הא!" – ובעוד אני מתעורר בקושי משנתי, סיפר לי את כל הקורות אותו מאז שניעור, ואחר כך פרש לפני יריעה גדולה של רעיונות בקשר לסידורים בחדר האוכל: ברזים לכל שולחן, תוכנית חיסול הקומקומים, אכילה על מגשים כמו באיזולטור, התקנת מגירות בכל שולחן לאחסון הכלים עד עריכתם על השולחן, שימוש במנופים שונים להגשה וכדומה. בדרכי לצחצח שיניים הוסיף דוד לשתפני ביוזמות חדשות לפתרון בעיות בחינוך ולהעלאת המדרגה של החגים ביפעת. על כל רעיון שאל אותי: "אני צודק?", ועניתי: "ודאי, כמובן, בהחלט, נכון"... מי יודע על מה עוד הייתי עונה "אמן", אלמלא באו המטפלות הטובות והרחומות שלנו ותקעו לפנינו את מודדי החום...